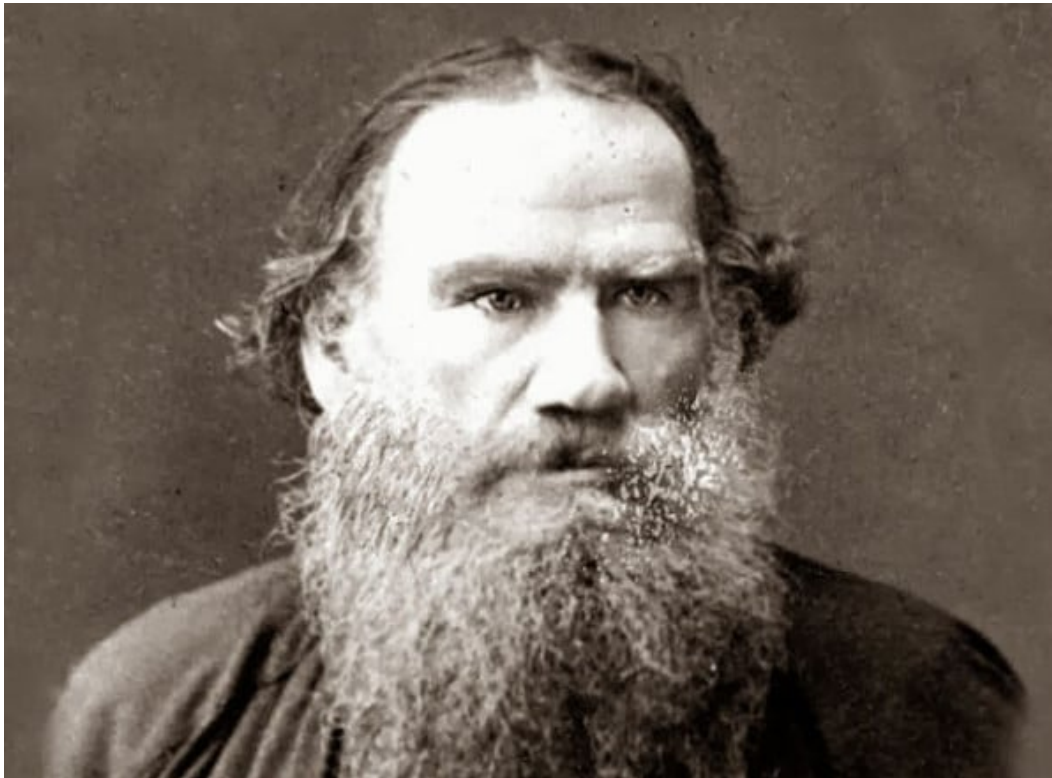


“Περί τρέλας” του Λέοντα Τολστόι

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown



Το βιβλίο του Λέοντα Τολστόι, Περί τρέλας, κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ροές σε μετάφραση της Βιργινίας Γαλανοπούλου.

Διαισθανόμενος το τέλος, λίγους μήνες πριν πεθάνει, ο Λέων Τολστόι γράφει ένα άρθρο για την τρέλα που διέπει τη ζωή μας. Με το θάρρος που πάντα τον διακρίνει, με την ειλικρίνεια ενός ανθρώπου που έχει βιώσει την τρέλα και με την ένταση που προσδίδει στο λόγο η εγγύτητα του θανάτου, ο μεγάλος κλασικός στρέφει τη διεισδυτική ματιά του στον παραλογισμό που χαρακτηρίζει τις επιλογές μας, αναζητά τα αίτιά του, εξετάζει το ρόλο της εκκλησίας και της επιστήμης, αμφισβητεί ανοιχτά την «πρόοδο», αποκηρύσσει τη βίαιη αντίσταση και μας δίνει ένα κείμενο που μοιάζει να γράφηκε χθες και που -δυστυχώς- είναι ιδιαίτερα επίκαιρο.



Ο **Λέων Τολστόι** (1828-1910) είναι ένας από τους κορυφαίους λογοτέχνες, γνωστός στο ευρύ κοινό πρωτίστου για τα έργα του «Πόλεμος και Ειρήνη» και «Άννα Καρένινα», που συγκαταλέγονται στα σημαντικότερα μυθιστορήματα όλων των εποχών. Η ζωή του Τολστόι χαρακτηρίστηκε από μεγάλες αντιθέσεις, καθώς τα πρώτα άσπτα χρόνια της αριστοκρατίας τα διαδέχτηκε η ριζοσπαστική μεταστροφή του προς την άρνηση του πλούτου, τη φιλανθρωπία και προς έναν ιδιόμορφο ειρηνιστικό και χριστιανικό αναρχισμό, που έτυχε θαυμασμού από προσωπικότητες όπως ο Γκάντι και επισφραγίστηκε με τον αφορισμό της Ρωσικής Εκκλησίας. Η στροφή στην κοσμοθεωρία του άρχισε να συντελείται με την απογοήτευση που γεύτηκε πολεμώντας με τον ρώσικο στρατό σε διάφορα μέτωπα μέχρι το 1856, όταν και έγραφε τα πρώτα του έργα, αυτοβιογραφικά σε μεγάλο βαθμό. Ο πόλεμος γυμνός, χωρίς πατριωτικά πλουμίδια, σκιαγραφήθηκε στα «Διηγήματα της Σεβαστούπολης» (1855). Λίγο μετά ο Τολστόι αφοσιώθηκε στα κτήματα του, γράφοντας παράλληλα τους «Κοζάκους» (1863) και τον «Πολικούσκα» (1863), έκφραση της γοητείας που του ασκούσε ο χωριάτικος τρόπος [ζωής](#) και συνάμα της αποστροφής του για την αριστοκρατική τάξη πραγμάτων, της οποίας ο καθωσπρεπισμός στηλιτεύτηκε στην «Άννα Καρένινα» (1875-77). Στον «Πόλεμο και Ειρήνη» (1865-69), [έργο](#) που βασίστηκε σε ιστορικές

μαρτυρίες και ντοκουμέντα όπως τα επεξεργάστηκε η πολιτική σκέψη του Τολστόι, επιχειρήθηκε η ανατροπή της ιστορικής μυθοπλασίας, η αποκαθήλωση των ηγετικών μορφών και η ανάδειξη του ρόλου των απλών στρατιωτών. Στα τελευταία έργα του, όπως είναι «Ο θάνατος του Ιβάν Ιλίτς» (1886), «Η σονάτα του Κρόιτσερ» (1887-9), «Ο Διάβολος» (1889-90) και η «Ανάσταση» (1899), ο Τολστόι ανέλυσε πτυχές της γνήσιας χριστιανικής αρετής σε αντιδιαστολή με τον τυπικισμό, μια αρετή που εφάρμοσε ζώντας ασκητικά, παρά τις σοβαρές αντιρρήσεις της γυναίκας του και την αποστασιοποίηση του από το οργανωμένο κράτος και την επίσημη Εκκλησία. Πλήθη όμως ολόκληρα τον θεωρούσαν πρότυπο και προσπαθούσαν να τον γνωρίσουν από κοντά, στη δύση πλέον της ζωής του.

